

ДО СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД
III-Ж АДМИНИСТРАТИВНО
ОТДЕЛЕНИЕ
ПО АХД № 2001/2001 г.

ПИСМЕНА ЗАЩИТА
от адв. Александър Емилов Кашъмов
пълномощник на жалбоподателя

Уважаеми Градски Съдии,

Моля да уважите жалбата и да отмените като незаконосъобразен обжалвания акт, като решите делото по същество. Директорът на АДВФК е постановил незаконосъобразен отказ и е засегнал правото на жалбоподателя на достъп до обществена информация поради нарушение на материалния закон. Поисканата информация не представлява сужебна тайна, нито е налице друга законова пречка за предоставяне на достъп до нея поради доводите, изтъкнати в жалбата, както и поради следното:

1. В съдебно заседание процесуалният представител на ответника заяви, че отделни части от ревизионния акт, достъп до който е поискан от жалбоподателя, не представлявали тайна и нямало пречка да бъдат предоставени на жалбоподателя. Това изявление има качеството на съдебно признание, макар и частично, на задължението на АДВФК да предостави отчасти поисканата информация.

2. Твърдението на ответника, че заявлението на жалбоподателя за достъп до обществена информация не съдържа конкретно описание на исканата информация, е неоснователно.

А. Това е така първо защото исканата информация е много ясно посочена - поискан е достъп до информацията, съдържаща се в два конкретни, съществуващи документа, съставени при ревизията на точно определени и ясно посочени в заявлението на жалбоподателя две юридически лица. Смисълът на разпоредбата на чл.25, ал.1 т.3 от ЗДОИ е заявителят да определи ясно предмета на искането си, за да е ясен и предметът на задължението на съответния задължен по закона субект, а не да сочи подробности, които очевидно не може да са му предварително известни. Самото естество на правото на достъп до информация е такова, че заявителят става по-знаещ относно исканата от него информация едва след удовлетворяването на това му право.

Б. От представената по делото кореспонденция на АДВФК с жалбоподателя е видно, че нито директорът на ТД АДВФК - Сливен, нито Директорът на АДВФК са имали съмнения и колебания по въпроса за кои точно ревизии се иска информация. Първият от тях в своето писмо изх. № 127/29.03.01 г. изобщо не поставя въпроса за уточняване на искането на информация. Нещо повече, ако не му беше ясно каква информация иска жалбоподателят, ответникът нямаше да бъде в състояние да твърди, че не може да предостави исканата информация

поради наличието на служебна тайна. Тъй като е налице отказ обаче на това основание, то явно ответникът е разбрал коя именно информация се иска.

3. Твърдението на ответника, че исканите ревизионни актове представляват служебна тайна, е неоснователно. Разпоредбите на чл.3 т.4 и чл.12 т.3 от ЗДВФК определят, макар и недостатъчно прецизно, коя информация по този закон представлява тайна и не може да се разгласява. В тези разпоредби е установено, че служебната тайна се отнася до информация, която е станала известна на органите на АДВФК при или по повод изпълнение на служебните им задължения. Оттук следва, че предмет на служебна тайна може да бъде само информация, която е получена, но не и информацията, която е създадена от органите на АДВФК. Следователно направените в ревизионния акт изводи и заключения са извън възможния обхват на тайната и са свободни за достъп. Същото се отнася до времето, мястото и наименованието на обекта на ревизията и длъжностното лице, което я е извършило, откритите при ревизията нарушения и престъпления.

4. Също така не всяка станала известна на органите на АДВФК информация е служебна тайна. Редица данни от този вид са публични -например наименованието, седалището и адреса, капитала /ако има такъв/ и представляващия ревизираното юридическо лице. В конкретния случай публични са и други получени от ревизираните обекти данни. Ревизираните обекти в случая са Колеж - Сливен към

ТУ-София и Инженерно-педагогическия факултет към ТУ-София. Видно от Законите за държавния бюджет за 1998 - 2001 г. Техническият университет - София, е финансиран от държавния бюджет. Следователно ТУ-София като правен субект е задължен по смисъла на чл.3, ал.2, т.2 от ЗДОИ да предоставя информация. Също така съгласно чл.31, ал.5 от ЗДОИ не е необходимо съгласието му в качеството му на засегнато трето лице за предоставянето на информация от АДВФК.

5. Съдържанието на разпоредбите на чл.3 т.4 и чл.12 т.3 от ЗДВФК следва да се тълкува в съответствие с тълкуването на Конституционния съд на чл.39 - 41 от Конституцията в РКС № 7/1996г. по к.д. № 1 от 1996г. Съгласно същото "ограничаването на тези права [включително правото на информация] е допустимо с цел охраната на други, също конституционно значими права и интереси и може да става единствено на основанията, предвидени в Конституцията", които основания трябва да "се прилагат ограничително и само за да осигурят защита на конкуриращ интерес" (РКС №7/1996г., III.) Единствените права и интереси, които би могло да защитава служебната тайна, след като ревизиите са завършили още през 1999г. са правата на съответните физически и юридически лица, признати им със закон. Следователно в случаите, когато закон признава на лицата право на лична или търговска тайна относно определени данни, отнасящи се до тях, тогава е законосъобразно да бъде ограничено правото на останалите на достъп до тези данни. Това ограничаване не трябва да бъде предприемано на всяка цена, а само след неполучаването на съгласие по смисъла на чл.31 от ЗДОИ. Друг е въпросът, че е малко вероятно ревизионните актове да съдържат информация, чието разкриване би довело до нелоялна конкуренция /което е съдържанието на

търговската тайна/, а още по-малко вероятно е да съдържат лични данни на физически лица.

6. Всички тези изисквания на закона не са спазени. Предприет е по-лесният път - не е извършена дейност по тълкуването на понятието "служебна тайна" в ЗДВФК, не е извършена преценка на съдържанието на съдържащата се в двата ревизионни акта информация с цел отделяне на информацията, представляваща тайна /ако въобще има такава/ от достъпната. На основата на тази преценка от фактическа и правна страна, задълженият субект следваше да предостави достъп - цялостен или частичен, до исканата информация в исканата форма на достъп. Ако преценката действително е за частичен достъп, както твърди процесуалният представител на ответника, тогава в копията от документите следваше да се заличат съответните изречения и пасажи, попадащи в ограничението.

7. С отказа си Директорът на АДВФК е нарушил материалния закон, като не е представил цялостно или частично достъп на жалбоподателя до исканата информация, и е постановил отказ освен в нарушение на закона и в отклонение от целта на закона, видно от твърдението за неуточненост на искането в заявлението. Твърдението за наличие на служебна тайна не е подкрепено с конкретизиране на видовете факти, които се съдържат в ревизионните актове и представляват такава тайна, нито са посочени защитените права и интереси, както изисква Конституционният съд. Ако се следва доводът, че ревизионните актове по принцип не следва да се предоставят, тогава основната дейност на органите на АДВФК остава извън необходимата прозрачност и контрол на обществото, в нарушение на основната цел на ЗДОИ, изводима от разпоредбата на чл.2, ал.1.

Предвид и на основание горното моля уважаемия Съд да отмени отказа като незаконосъобразен и да върне преписката на ответника за ново произнасяне със задължителни указания за приложението на закона.

С уважение: